

HỒI 176

Thâm Nhập Hồ Huyết

C hiếc thuyền nhỏ lướt đi chậm chậm trên mặt sông, Từ Tử Lăng thần tình nghiêm túc, nhẹ nhàng khua động mái chèo, đôi mày kiếm nhíu chặt.

Bạt Phong Hàn đội mũ tre rộng vành, mặc áo toi ngồi ở đầu thuyền, đảo mắt nhìn những căn nhà hai bên bờ, chậm rãi nói: "Người đang nghĩ gì vậy? Có phải nghĩ không thông tại sao Trầm Lạc Nhạn lại giết Độc Cô Bá hay không?".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Trầm Lạc Nhạn trước giờ luôn coi chuyện của Lý Mật quan trọng hơn chuyện của bản thân mình, nàng ta không có lý gì lại đi giết người của Độc Cô phiệt trong khi Lý Mật đang có ý hợp tác với bọn họ, có điều đây chỉ là một trong những chuyện ta nghĩ không thông mà thôi".

Bạt Phong Hàn trầm ngâm: "Chúng ta chỉ cần làm rõ xem Trầm Lạc Nhạn theo dõi Độc Cô Bá tới đây hay là đã nấp ở đây từ trước, đến lúc hấn bị chúng ta đánh trọng thương mới thuận tay xuất thủ báo thù, là có thể đoán ra được đại khái sự tình".

Từ Tử Lăng không cần nghĩ ngợi đáp luôn: "Đương nhiên là nàng ta đã sớm phục ở đây từ trước rồi, bằng không làm sao biết được Khúc Ngạo không ở bên trong?".

Bạt Phong Hàn nói: "Trầm Lạc Nhạn có lẽ đã giám thị ngôi nhà này một thời gian, có thể là đã thấy Khúc Ngạo rời khỏi đây, thậm chí là đã theo dõi hấn tới địa điểm kia, chứng thực được đó chính là sào huyệt bí mật của Âm Quý Phái, do đó mới có thể cung cấp được tin tức này cho chúng ta. Nhưng nàng ta rộng rãi vậy cũng chẳng phải hảo tâm gì đâu, chỉ là muốn mượn tay chúng ta đối phó Khúc Ngạo mà thôi".

Y ngưng lại giây lát như muốn lấy hơi rồi nói tiếp: "Nàng ta thừa cơ giết chết Độc Cô Bá có thể cũng vì cả công lẫn tư. Từ chuyện Độc Cô Bá bí mật gặp mặt với người Thiết Lạc, có thể thấy Độc Cô phiệt vẫn rất cố kỵ Lý Mật, coi chuyện hợp tác với họ Lý để đối phó Vương Thế Sung chỉ là kế quyền nghi tạm thời. Lý tưởng nhất chính là chỉ giết chết Vương Thế Sung và thân đảng của y, bằng không nếu để Lý Mật tiến vào Đông Đô, Độc Cô phiệt nhà hấn còn có đất sống nữa hay sao?".

Từ Tử Lăng nói: “Khúc Ngạo không ở đây, vậy Độc Cô Bá đến tìm ai?”.

Bạt Phong Hàn nói: “Có lẽ hần cũng không biết rằng Khúc Ngạo không có ở đây. Hoặc giả là đám người Trường Thúc Mưu đang đợi hần ở trong nhà cũng không chừng, nhưng theo ta đoán thì hiện giờ trong đó chẳng có ai, hoặc nhiều lắm chỉ là đám võ công kém cỏi hoặc không biết võ công lưu lại giữ nhà, cả hai cao thủ cuối cùng còn lưu lại là Hoa Linh Tử và Canh Ca Hô nhi cũng vừa mới rời khỏi, nếu không tiếng ồn do chúng ta gây ra ắt hần đã kinh động đến bên trong đó rồi”.

Từ Tử Lăng thở ra nhè nhẹ: “Sự tình thật càng lúc càng phức tạp, có một chuyện ta vẫn không thông là Trầm Lạc Nhạn làm sao có thể theo dõi được Khúc Ngạo mà không bị phát giác! À! Ta hiểu rồi, có lẽ là do huynh đệ Trường Bạch Song Hung phụ trách vấn đề này, bọn chúng võ công vừa cao lại vừa là đại hành gia trong việc theo dấu người khác”.

Bốn con mắt của hai người cùng lúc sáng rõ lên.

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói: “Thế nào đây? Có thể Khúc Ngạo đang bí mật hội kiến với Chúc Ngọc Nghiên. Chúng ta có hai sự lựa chọn, một là đợi Khúc Ngạo rời khỏi thì tìm hần quyết chiến một trận, hai là âm thầm lên vào sào huyệt của Âm Quý Phái dò la thực lực, rồi tìm cách thăm dò tin tức Du di của người”.

Từ Tử Lăng đột nhiên buột miệng hỏi: “Giao tình của huynh với Trầm Lạc Nhạn thế nào?”.

Bạt Phong Hàn thoáng ngẩn người ra giây lát rồi đáp: “Chuyện này thì có liên quan gì tới việc trước mắt của chúng ta?”.

Từ Tử Lăng hồ hững đáp: “Ta chỉ muốn thử đoán xem đây có phải là cạm bẫy của Trầm Lạc Nhạn bày ra cho chúng ta hay không thôi”.

Bạt Phong Hàn cảnh giác liếc nhìn một chiếc thuyền hàng cỡ vừa đang đi phía trước rồi đáp: “Nàng ta đã từng mời ta gia nhập quân Ngõa Cương với thân phận một thích khách bí mật, đương nhiên là có thù lao trọng hậu, có điều lúc đó ta đã cương quyết cự tuyệt, sau chuyện này bọn ta còn kết bạn đi chơi cả ngày. Quả thật cũng không thể phủ nhận nàng ta đúng là một nữ tử rất đáng làm người ta phải động tâm”.

Từ Tử Lăng cười khở nói: “Nhưng lòng trung thành của nàng ta với Lý Mật thì chắc chắn vượt lên tất cả mọi chuyện trên đời này, vì vậy ta không hề tin tưởng nàng. Bồ Son Công Lệnh của Lý Mật phát ra truy sát ta và Trọng thiếu gia quyết chẳng phải trò đùa đâu! Thậm chí là giờ nó đã biến thành cái gai trong lòng Lý Mật rồi”.

Bạt Phong Hàn nói: “Lời của ngươi cũng không phải không có đạo lý, bởi thế chúng ta cần phải chia nhau hành sự. Ngươi đi tìm Khấu Trọng hội hợp, còn ta sẽ thử đi xem có phải thật sự là cạm bẫy hay không?”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Huynh không cảm thấy làm vậy quá mạo hiểm hay sao? Nếu gặp phải Chúc Ngọc Nghiên hay Loan Loan, lại thêm bọn người Thiết Lạc, chỉ sợ cả Ninh Đạo Kỳ cũng khó mà thoát thân được?”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Ta chỉ giám thị từ xa thôi, tuyệt đối không ngu xuẩn tới mức lao vào đó tự tìm cái chết, chỉ cần Trầm Lạc Nhận không gạt chúng ta, nhất định sẽ có manh mối”.

Nói rồi lại cười cười nói: “Cập bờ đi!”.

oOo

Lúc Khấu Trọng đến Thiên Tân Kiều, Từ Tử Lăng đã đợi gã được nửa canh giờ. Gã mới nhảy xuống thuyền thì Từ Tử Lăng đã khua chèo cho thuyền lướt đi.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn xung quanh nói: “Ta đã dùng nhiều phương pháp để bỏ lại đám người bám nhăng phía sau rồi! Ủa, con thuyền này ngươi lấy đâu ra vậy?”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Lúc đầu là ta trộm, sau đó thì dùng một đĩnh vàng đổi lấy, đặt tên là Song Long Hiệu, có nó rồi thì không ai theo dõi được chúng ta nữa”.

Khấu Trọng đón lấy mũ tre và áo toi của gã đưa cho, vui vẻ nói: “Ngươi chuẩn bị cũng kỹ càng lắm, lão Bạt đi đâu rồi? À, tiểu bà nương Đồng Thục Ni kia đúng là đã gạt ta”.

Gã đang định giải thích thì ở trên bờ chợt có một người lẳng không bay tới. Hai gã giật mình kinh hãi, có kẻ nào lại gan to bằng trời, dám công nhiên dùng song quyền đối phó với tứ thủ của hai gã chứ? Cho dù đối phương là Chúc Ngọc Nghiên, muốn tấn công bọn gã giữa dòng sông rộng thế này cũng phải nghĩ ngợi thật kỹ mới dám hành động. Cẩn thận nhìn lại, mới biết người đến chính là Tổng Sư Đạo mà Tổng Ngọc Trí nói đã trở về phương Nam, vì đầu y đội mũ nan che kín mặt nên hai gã mới nhận không ra.

Vị công tử đa tình này hạ thân xuống giữa thuyền, mừng rỡ nói: “Tìm được các ngươi thật mệt quá đi, ta lại sợ có người nhìn thấy chúng ta tiếp xúc, nên đã đi theo Tiểu Trọng từ nãy tới tận đây, mới dám lộ diện gặp mặt đây”.

Khấu Trọng cười khố: “Thuật theo dõi của Tống nhị công tử cũng cao minh lắm!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Không phải nhị công tử trở về phương Nam rồi sao?”.

Tống Sư Đạo lắc đầu: “Sư muội của Quân Sước gặp nạn, ta làm sao thúc thủ không lo cho được?”.

Từ Tử Lăng khẽ gạt mái chèo, chiếc thuyền con liền rẽ vào một nhánh sông, rồi tăng tốc tiến về phía trước.

Tống Sư Đạo nói tiếp: “Chuyện của Quân Du, ta đã có chút manh mối!”.

Hai gã đều lấy làm ngạc nhiên, bọn gã tìm đủ mọi cách, âm thầm điều tra hay công khai dò hỏi mà vẫn không có được chút tin tức nào, còn Tống Sư Đạo thì tối hôm trước mới biết chuyện này, làm sao có thể nhanh chóng như vậy?

Tống Sư Đạo cũng là người tinh minh, thấy thần sắc nghi hoặc của hai gã, bèn nói ngay: “Tống phiệt của ta có quan hệ rất mật thiết với những bang hội nhỏ ở đây, một trong số đó đã thành thế thủy hỏa bất tương dung với Lạc Dương Bang, nên không lúc nào là bang hội này không chú ý giám thị động tĩnh của Thượng Quan Long, chính vì vậy nên mới dò la được tin tức quý giá này”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cùng lúc phần chấn tinh thần.

Tống Sư Đạo thở ra nhè nhẹ, nhưng đang chỉnh lý những tư liệu có trong đầu, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Năm ngày trước, Thượng Quan Long một mình ra khỏi thành, đến hoàng hôn mới thấy hắn quay lại, theo sau còn có một cỗ xe ngựa kín mít. Trong bốn người đi theo xe có hai nữ nhân, đều dùng mạng che mặt, hành tung hết sức kỳ bí. Chiếc xe đó đi đến một trang viện ở Vĩnh Thông Phường bên bờ Y Thủy ở Đông Nam thành, còn Thượng Quan Long thì đến tận sáng hôm sau mới rời khỏi đó”.

Từ Tử Lăng vừa chèo thuyền vừa trầm giọng hỏi: “Chúng ta phải lập tức đi tìm Bạt Phong Hàn, ta dám khẳng định trong căn nhà mà Trầm Lạc Nhạn nói đó tuyệt đối không phải Khúc Ngạo, mà là lão già Nam Hải Tiên Ông Hoảng Công Thác”.

Khấu Trọng nghe mà chẳng hiểu gì hết, nhưng gã biết chắc Tống Sư Đạo vừa gián tiếp giúp bọn gã vạch trần một âm mưu của Trầm Lạc Nhạn.

oOo

Bạt Phong Hàn bước ra khỏi ngõ nhỏ, kéo chiếc mũ tre thấp xuống, cúi đầu đi nhanh trên phố.

Trên đường tuy không ít người đi lại, song do mưa lớn dần, nên người nào người nấy đều vội vội vàng vàng, ít ai chú ý đến người khác. Địa điểm mà Trầm Lạc Nhạn nói nằm ở Thừa Phúc Phường phía Bắc Tân Trung Kiều, nhưng y lại cố ý đi một vòng lớn, thử xem có người đi theo sau hay không. Trong thời tiết này, muốn theo dõi người khác đã không phải chuyện dễ, nhưng muốn phát giác xem mình có bị theo dõi hay không lại càng khó hơn gấp bội.

Bản thân Bạt Phong Hàn tuy kiêu ngạo tự phụ, nhưng y lại hết sức coi trọng tài trí của Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng đã khẳng định Trầm Lạc Nhạn không có hảo tâm, nhất định là có đạo lý của gã.

Tuy Bạt Phong Hàn biết rõ đây có thể là một cạm bẫy, nhưng trong lòng chẳng hề có chút e ngại. Từ khi đám mã tặc mà y đã trưởng thành bị tiêu diệt, y luôn độc lại độc vãng, gieo thù kết oán khắp nơi, nên cũng đã quen với chuyện ứng phó các loại âm mưu nguy kế rồi.

Đúng lúc này, y đột nhiên dừng bước.

Mưa rơi trên nón lá phát ra những tiếng tú tách vui tai.

Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh vận nam trang nhảy xuống khỏi một cỗ xe ngựa, tay cầm dù che mưa, đứng cách đó chừng hai mươi trượng lạnh lùng nhìn gã.

Bạt Phong Hàn suyt chút nữa thì quay đầu bỏ đi, nhưng rồi không hiểu sao, y do dự giây lát, sau đó chậm rãi tiến về phía nàng. Chẳng mấy chốc y đã đối mặt với nàng, mùi hương thân thuộc làm trong đầu y hiện lên vô số những hồi ức đã xảy ra.

Đơn Uyển Tinh thở dài khe khẽ, ngọc dung đã bớt vẻ băng lạnh, gương mặt tràn đầy vẻ u uất, nhẹ nhàng nói: "Đi với Uyển Tinh một đoạn được không?".

Bạt Phong Hàn khẽ gật đầu, chậm rãi bước đi trước: "Nàng tình cờ gặp ta ở đây, hay là nghe tin mà đến đợi từ trước?".

Đơn Uyển Tinh nói: "Ai có bản lĩnh theo dõi huynh mà không bị phát hiện vậy? Chỉ là tình cờ gặp mặt thôi! Ta vốn định không để ý đến chuyện của các người nữa, nhưng lão thiên gia cứ thích trêu cợt con người, lại bắt ta gặp huynh ở đây".

Bạt Phong Hàn liếc nhìn Đơn Uyển Tinh chậm rãi thả bộ đi bên cạnh mình, rồi lại nhìn thẳng ra phía trước, những hạt mưa trượt trên chiếc ô của nàng, rơi tí tách xuống vành mũ và bờ vai sớm đã ướt đầm của y, làm y có cảm giác như giữa hai người có một quan hệ gì đó thật vi diệu.

Đơn Uyển Tinh thấp giọng nói: "Ta mới gặp Thế Dân, y muốn gặp các người một lần để nói cho rõ ràng mọi việc, xem xem có thể giải quyết vấn đề giữa các người và y một cách hòa bình hay không?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Bạt Phong Hàn này trước giờ đều không cần phải để ý đến sắc mặt kẻ khác, hắn muốn nói chuyện thì phải xem Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có hứng thú hay không thôi!".

Đơn Uyển Tinh thở dài: "Ta không muốn cãi nhau với huynh nữa, một lần đó đã là quá đủ rồi. Có điều ta cũng phải nhắc nhở huynh một câu, thủ hạ của Thế Dân cao thủ như mây, chỉ là y luôn tự giấu mình, nên người khác mới không biết được thực lực chân chính của y đó thôi".

Bạt Phong Hàn cười nhạt nói: "Ta từng gặp Lý Thần Thông, hắn ta chắc cũng có thể xem là một trong số đó chứ?".

Đơn Uyển Tinh nói: "Trưởng Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức thì thế nào? Chắc huynh cũng từng nghe danh bọn họ rồi chứ?".

Bạt Phong Hàn thầm kinh hãi trong lòng, hai người này đều là cao thủ mới quật khởi trong võ lâm, nổi danh khắp vùng phía Bắc Trung nguyên, tuy không nổi danh đến mức bị cả thiên hạ chú ý như y và hai gã Khấu, Từ, nhưng cũng đều là cao thủ có chân tài thực học, không ngờ lại đều quy phục dưới trướng Lý Thế Dân.

Đơn Uyển Tinh lại nói tiếp: "Còn một người nữa tên là Bàn Ngọc, có lẽ huynh chưa nghe qua tên y bao giờ, nhưng người này nếu luận tài trí võ công, tuyệt đối không thể dưới ba người đâu".

Bạt Phong Hàn biết nhất định nàng vừa mới gặp người này, nên ấn tượng mới đặc biệt sâu sắc như thế. Nhưng với nhãn lực của Đơn Uyển Tinh, chắc chắn không có chuyện nhìn lầm, vả lại với tính cách của nàng, lại càng không có chuyện cố ý bịa đặt ra để hù dọa y. Nghĩ đoạn y liền bật cười nói: "Sự việc càng lúc càng trở nên hứng thú đây, nàng đã gặp qua Lý Tịnh chưa?".

Đơn Uyển Tinh ngạc nhiên thốt: "Lý Tịnh là ai?".

Bạt Phong Hàn lại ngạc nhiên thêm một lần nữa, Đơn Uyển Tinh hiển nhiên là vẫn chưa biết hết toàn bộ thực lực của Lý Thế Dân ở Lạc Dương này, nhưng đã lo lắng cho bọn y rồi.

Không biết nói gì, Bạt Phong Hàn bèn lảng sang chuyện khác: “Có tin tức gì của Âm Quý Phái không?”.

Đơn Uyển Tinh đáp: “Theo tin tức ta nhận được, Âm Quý Phái đã coi ba người là đại địch hàng đầu sau Sư Phi Huyền, quyết ý phải tiêu diệt các người càng sớm càng tốt. Ôi! Phong Hàn ơi Phong Hàn, hay là huynh hãy rời khỏi Trung nguyên đi? Tại sao phải cùng với hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dày ấy lún vào đầm lầy không đáy này làm gì? Hiện giờ cả ta và mẹ cũng cảm thấy không thể nhúng tay điều đình chuyện này được nữa rồi”.

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói: “Có câu nói này của Uyển Tinh đã đủ lắm rồi! Có một chuyện ta phải nói rõ với nàng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là bằng hữu chân chính của Bạt Phong Hàn này, những ngày tháng cùng hai người đó vào sinh ra tử, cả đời này ta mãi mãi cũng không quên. Đợi sau khi chuyện của Quân Du được rõ ràng, không cần nàng đuổi ta cũng sẽ trở về thảo nguyên đại mạc, đó là nơi ta sinh ra, muốn chết cũng phải chết ở đó mới đúng”.

Thân hình nhỏ nhắn của Đơn Uyển Tinh khẽ run lên, nhích lại gần y một chút, đầu vai của hai người khẽ chạm vào nhau rồi lại tách ra, chỉ nghe nàng dịu dàng nói: “Âm Quý Phái vẫn còn mấy cao thủ nguyên lão chưa xuất hiện, Chúc Ngọc Nghiên lần này đã quyết ý hủy diệt Sư Phi Huyền bằng được, nên mẹ ta sẽ giết sạch bất cứ kẻ nào dám cản đường. Mẹ ta bất chấp đắc tội với Phó Dịch Lâm, đối phó Phó Quân Du, chính là vì nàng ta cũng biết bí mật về Dương Công Bảo Khố”.

Bạt Phong Hàn im lặng lắng nghe, cảm nhận được sự quan thiết trong ngữ khí của mỹ nữ này. Cuộc đi bộ dưới mưa này, có thể là lần cuối cùng bọn họ ở bên nhau.

Y trầm giọng nói: “Bao giờ thì nàng trở về Lưu Cầu?”.

Đơn Uyển Tinh im lặng một hồi lâu, sau đó mới thở ra nhẹ nhẹ đáp: “Có lẽ là hôm nay, sau này Đông Minh Phái sẽ cố gắng hạn chế không đến Trung nguyên nữa”.

Bạt Phong Hàn chợt khựng người dừng lại, Đơn Uyển Tinh vẫn đi thêm ba bước nữa, mới dừng bước, quay người, gác chiếc ô màu vàng nhạt ra sau, làm màu áo của nàng càng thêm nổi bật, dáng ngọc vóc ngà đứng dưới trời mưa tầm tã, Đơn Uyển Tinh lúc này có một

vẻ đẹp náo nùng ướt át, làm người ta ko thể nào tưởng tượng ra được tính tình cố chấp hung hăng thường ngày của nàng.

Bạt Phong Hàn định thần nhìn lại gương mặt nàng, tựa hồ như muốn khắc sâu biểu tình hiềm thấy này vào tâm thức, cuối cùng thở hắt ra nói: “Thuận buồm xuôi gió!”.

Lời dứt, y cố nén lòng, quay người bước đi.

Mới được chừng năm bước, Đôn Uyển Tinh đã kêu lên: “Phong Hàn!”.

Bạt Phong Hàn không dừng bước hay quay đầu nhìn lại, chỉ đưa tay lên vẫy nhẹ: “Tạm biệt!”.

Rồi chậm rãi bước đi.

oOo

Bạt Phong Hàn khó khăn lắm mới tìm được lối vào cửa Thừa Phúc Phường thì một cỗ xe ngựa đã chặn ngay trước mặt. Người đánh xe là một hán tử mặt mũi lạ hoắc, vừa thấy y liền nói ngay: “Mời Bạt gia lên xe!”.

Bạt Phong Hàn đang ngạc nhiên chưa kịp phản ứng thì Khấu Trọng đã thò đầu ra, nheo mắt nói: “Bạt tiểu tử mò đi đâu mà bây giờ mới tới vậy? Còn không mau lên đi!”.

Bạt Phong Hàn lập tức vứt bỏ mọi thương cảm sau khi biệt ly với Đôn Uyển Tinh ra khỏi đầu óc, cười lên ha hả, nhảy vào thùng xe. Lúc này y mới biết ngoài Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ra còn có Tổng Sư Đạo, chẳng trách mà xe ngựa, xa phu đều chuẩn bị rất chu đáo.

Khấu Trọng giải thích vắn tắt mọi chuyện cho y rõ, rồi nói: “Hiện giờ chúng ta sẽ đến đó, nhưng trước tiên phải nghiên cứu bố trí trong trang viện đó trước đã, rồi mới dùng thủ đoạn bất ngờ như sét đánh không kịp bưng tai xông thẳng vào, chỉ cần Loan Loan hay Chúc Ngọc Nghiên không có ở đó, mà Du di đích thực bị chúng giam cầm, thì cơ hội thành công của chúng ta là rất lớn”.

Tổng Sư Đạo vội nói: “Nhưng quyết chẳng thể để vạn vô nhất thất. Vì vậy chúng ta phải có kế hoạch cụ thể rồi mới hành động được, bằng không cơ hội mất đi thì mãi chẳng thể quay đầu đâu”.

Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng: “Trầm Lạc Nhạn này thật quá giáo hoạt, không ngờ lại dám hại cả ta! Nếu không phải Bạt mỗ không thích giết nữ nhân thì ta đã lấy máu nàng ta để rửa Trầm Huyền kiếm rồi!”.

Khấu Trọng nói: “Cuộc đấu với Lý Mật đầu phải chuyển một sớm một chiều, để sau này mới trùng trị ả ta cũng được!”.

Tổng Sư Đạo đã hiểu rõ mọi chuyện, bèn đề nghị: “Tại sao không đem chuyện Trầm Lạc Nhạn ám sát Độc Cô Bá truyền ra ngoài, để phá hoại quan hệ giữa Lý Mật và Độc Cô phật, ít nhất cũng có thể làm Trầm Lạc Nhạn phải tổn nước bọt giải thích một phen”.

Khấu Trọng cười cười lắc đầu: “Vạn lần không nên, bằng không trò chơi của ta sẽ không linh nữa! Hiện giờ chúng ta đang phải thối phòng chí khí của đối thủ, tiêu giảm uy phong của bản thân, cả lão già không chết Hoảng Công Thác chúng ta cũng phải tôn kính như ông bà, không được để lão ta rụng một sợi lông hay một cọng tóc!”.

Bạt Phong Hàn biết rõ thủ đoạn nguy kế của gã nên cũng không để ý làm gì, chuyển sang hỏi Tổng Sư Đạo: “Nhị công tử có cách gì dò la được Khúc Ngạo đang ở đâu không?”.

Tổng Sư Đạo gật đầu: “Chuyện này thì dễ, người đánh xe này tên Tiểu Trương, là người của Thanh Xà Bang. Ta đối với bang chủ Nhậm Ân của bọn họ cũng có chút ân hùê, chỉ cần ta lên tiếng, mà lại là chuyện trong khả năng của bọn họ, tất sẽ không chối từ đâu. Những chuyện trong thành Lạc Dương, rất khó giấu được đám địa đầu xà như bọn họ”.

Khấu Trọng hạ thấp giọng nói: “Bọn họ là tử địch của Lạc Dương Bang, chúng ta lại đánh đổ Thượng Quan Long, khiến bây giờ đám xú ác đó trở thành quần thú vô thủ, phân năm xẻ bảy, coi như đã gián tiếp giúp họ một việc lớn, nên bây giờ bọn họ cũng rất cảm kích chúng ta nữa!”.

Từ Tử Lăng vén màn lên nhìn ra ngoài, nói: “Mưa tạnh rồi!”.

Tiểu Trương đánh xe chọt lên tiếng: “Bốn vị đại gia, đã đến nơi rồi!”.

- o O o -